

השכן בבית שממזל

מאת: הדר אדרי

שלום, השם שלי הוא ג'ייק ואני בן שלוש עשרה, בן כמה אתה? "נעים מאוד, אני מייקל ואני בן שלוש עשרה וחצי". מייקל, מעולם לא ראיתי אותך כאן בסביבה. "האמת, בדיוק עברתי לכאן מקליפורניה, ואני גר עכשיו בבית שממול". אתה צוחק איתי, נכון? "דווקא לא, אני רציני מאוד ג'ייק, למה אתה מופתע כל כך?". עזוב, לא משנה. "נו ג'ייק תאמר כבר למה!". קודם כל, אתה מבטיח להיות חבר שלי? "כן, אני מבטיח". בסדר, אז מה שקורה זה שלפני חמש שנים עברה לגור בבית שאתה מתגורר בו, גברת ג'והנסון, אישה זקנה ומאד נחמדה. גב' ג'והנסון הזמינה אותנו לבית שלה, הכינה לנו שוקו חם, חילקה לנו ממתקים וגם חילקה לנו מתנות. יותר מהכל, חבריי ואני נהנינו מהשיחות הארוכות שניהלנו איתה. כאשר הגיע יום ההולדת שלה, החלטנו אני וחבריי לקנות לה מתנה מקורית, אז נתקלנו במכירת חצר אצל אחד השכנים, וראינו שם פטפון בסגנון ישן, מעוטר פרחים בצבע זהב. ביחד עם הפטפון, הציעו לנו חבילת תקליטים שניגנו מנגינות בלבד, אפילו בלי מילים, רק מוסיקה שקטה, בדיוק כמו שגברת ג'והנסון אוהבת. אבל החלק הכי נחמד, הוא שהפטפון עלה רק עשרה דולרים.

באותו היום, הגשנו לגברת ג'והנסון את המתנה והיא כל כך התרגשה ומאוד שמחה. במשך שלושת השבועות שלאחר מכן, היא ניגנה את התקליטים במשך כל היום בפטפון, אך במשך כל הזמן הזה, הרגשתי שמתחולל בגברת ג'והנסון שינוי, היא נהייתה הרבה פחות נחמדה אלינו, ונראתה לי פתאום מוזרה. בהתחלה היא לא חילקה לנו יותר דברים, לאחר מכן היא אפילו לא נהנתה מלדבר איתנו, ולבסוף היא נהייתה ממש חיוורת. לאחר שלושה שבועות חזרתי מבית הספר, וראיתי ניידות משטרה ושוטרים ליד הבית של גב' ג'והנסון, לא הבנתי מה מתרחש שם והייתי בהלם מוחלט למשך כמה דקות. לאחר שהשתחררתי מההלם הזה רצתי אל הבית שלה בכל הכוח, אבל השוטרים חסמו אותי בגופם, אני ניסיתי להיכנס בכל הכוח אבל הם לא אפשרו לי. לאחר שנרגעתי קצת שאלתי את השוטרים: "מה קרה?" והם אמרו לי שאסור להם לומר לי שום דבר. אז אמרתי להם שאני ידיד של גברת ג'והנסון, והסברתי שהיא החברה הכי טובה שלי. השוטרים שוחחו ביניהם לכמה שניות ואז פנה אליי אחד השוטרים ואמר שהם החליטו לספר לי את אשר ארע לגב' ג'והנסון: "מצאנו אותה חסרת הכרה בחדר האמבטיה". ביקשתי מהשוטר שייתן לי להיכנס כדי שאוכל לראות אותה, וכדי להיפרד ממנה. השוטר סירב בתוקף וניסיתי לשכנע אותו, חזרתי על בקשתי שוב ושוב ושוב, עד שהשוטר קרא לממונה עליהם שאמר: "עוד פעם אחת תנסה להיכנס לכאן, נכניס אותך לכלא!". מרוב בהלה אני רצתי בחזרה לבית, פשוט נכנסתי לחדרי והסתגרתי שם.

באותו הלילה, ניסיתי להירדם אבל לא הצלחתי. התהפכתי במיטתי ללא הפסקה, ואז כשהגיעה השעה אחת בלילה, אמרתי לעצמי שאני חייב להיכנס לבית שלה. התגנבתי בשקט מדלת הכניסה של הבית שלנו, והלכתי לביתה של גב' ג'והנסון.

מחוץ לדלת ביתה של גב' ג'והנסון ישב שוטר, כנראה שהוא שמר שאיש לא יכנס, מה שנראה לי חשוד מאוד. נכנסתי דרך החלון מהצד האחורי של ביתה של גב' ג'והנסון, כדי שהשוטר לא יראה אותי. לאחר שנכנסתי הלכתי ישירות לחדר האמבטיה כדי לנסות ולראות מה קרה לגב' ג'והנסון. כשנכנסתי ראיתי מחזה נורא, שלא חשבתי שאראה דבר כזה בחיים. ראיתי את גב' ג'והנסון תלויה על מוט הוילון בחדר האמבטיה. מעולם לא הרגשתי עצב וזעזוע עמוקים כל כך, היא הרי הייתה החברה הכי טובה שלי. יצאתי בחזרה מהחלון שממנו נכנסתי, ולא הפסקתי לבכות עד שהגעתי לחדר שלי שבבית. ראשי התמלא מחשבות ושאלות, ומרוב שהייתי נסער כל כך צעקתי לשמים: "מי עשה לך את זה?", אבל אף אחד לא שמע אותי, כך לפחות חשבתי. ואז אימא שלי הופיעה בחדרי ושאלה אותי: "למי אתה מתכוון?" ועניתי לה שהתכוונתי לשכנה שלנו, גב' ג'והנסון. אמי ניגשה אליי, ישבה לצידי ואמרה לי שאף אחד לא עשה לה את זה, שזו היא שעשתה את זה לעצמה. ואז היא הוסיפה ואמרה לי את המשפט הכי שנוא עליי, זה שאומרים על כל מי שנפטר והיה חשוב לך: "היא במקום טוב יותר עכשיו". מאיפה לה לדעת את זה בכלל? פה פשוט נגמר לי החשק והכוח לשיחה הזאת, אז אמרתי לאמי שאני הולך לישון.

בסביבות השעה שתיים בלילה, התעוררתי בבהלה, כנראה שבזמן שישנתי, התת מודע שלי צף ועלה. נזכרתי שלאחר שהורחקתי במהלך המהומה עם המשטרה ליד ביתה של גב' ג'והנסון, הסתובבתי לרגע וראיתי שמוציאים מביתה של גב' ג'והנסון אלונקה שעליה הייתה מונחת גופה מכוסה בסדינים. פרט זה נשכח ממני, כנראה בגלל ההיסטריה שחווייתי. לא הבנתי איך ראיתי את גב' ג'והנסון תלויה באמבטיה שלה. המחשבות ההזויות האלה גרמו לי להישאר ער כל הלילה. לפנות בוקר הסתכלתי דרך החלון שלי, וראיתי את גב' ג'והנסון מטיילת בחדרה, הרגשתי מותש ועייף והייתי בטוח שאני סתם מדמיין בגלל המחסור בשינה, אבל אז קרה משהו עוד יותר מוזר. הפניתי את ראשי מהחלון לכיוון חדרי, ופתאום גב' ג'והנסון עברה בתוך החדר שלי מקצה אחד לשני. נבהלתי מאוד, רצתי למיטה אך היא הספיקה לתפוס אותי בצווארי. היא ניסתה לחנוק אותי, היא תפסה אותי ממש חזק, ונאבקתי בה בכל כוחי. הצלחתי להגיע בכוחותיי האחרונים למיטה, הסתובבתי אליה, וכפי שהיא הופיעה, כך היא נעלמה. הייתי מותש והרגשתי שעיניי נעצמות, סוף סוף נרדמתי.

בבוקר שמעתי את אימא שלי קוראת בשמי בקול רם, והבנתי שכל מה שקרה בלילה היה רק חלום. בכל מקרה, זה מה שחשבתי לעצמי עד שעמדתי מול המראה וראיתי סימנים כהים של אצבעות בצווארי, זה נראה לי קצת מוזר אבל אני מנסה להתעלם מזה. עכשיו אתה מבין למה הייתי מופתע שעברת לגור בבית הזה? אני חושב שאולי יש בבית שלך רוחות רפאים. "הא, הא, הא, ג'ייק אין דבר כזה רוחות רפאים". בסדר אבל אל תגיד שלא הזהרתי אותך. "בסדר, ביי ג'ייק אני הולך לאכול ארוחת ערב". ביי, נתראה מחר. "היי אימא, חזרתי";

"שלום מייקל...אה, אה, אפצ'ו"; "אימא את בסדר? את נשמעת לי קצת חולה"; "אני בסדר מייקל אני קצת מצוננת, יש קצת פיצה בתנור אם אתה רוצה"; "אימא?"; "מה חמוד?"; "את שומעת מוזיקה כזאת שקטה, מין מנגינה כזאת?"; "אה כן, שכחתי לומר לך אבל מצאתי ליד הבית שלנו פטפון ישן כזה עם תקליטים, מוזר נכון?"; "כן אימא זה מאוד מוזר"; "אני יכול ללכת לישון, אימא?"; "כן ברור, אבל רק אחרי שתיתן לי חיבוק"; "אימא, את יודעת שאני אוהב אותך הכי בעולם, נכון?"; "כן מתוק, אתה יודע שגם אני אוהבת אותך הכי בעולם, נכון?"; "לילה טוב אימא, אני אוהב אותך"; "שינה ערבה, גם אני אוהבת אותך".

"איזה בוקר יפה, בוקר טוב אימא", "אימא? אימא?", "אימא?!"; "איפה את אימא?". "אימאאאא?" "למה עשית את זה לעצמך אימא? , חשבתי שאת אוהבת אותי, חשבתי שזה אני ואת נגד כל העולם, אסור לך היה להרוג את עצמך, אני אוהב אותך". "הלו, משטרה אימא שלי תלויה על מוט הוילון בחדר האמבטיה"; "תחכה ואל תזוז ממקומך, איפה אתה גר?"; "אני גר בשכונת לינקולן, רחוב וושינגטון בית מספר 34"; "אנחנו שולחים ניידת לשם בזה הרגע". "ידיים למעלה! תרים ידיים!"; "בוא החוצה איתנו, מה השם שלך?"; "שמי מייקל, מה קורה עם אימא שלי?, היא בסדר?"; "למה אתה מעמיד פנים, אתה רצחת את אימא שלך ג'ייק!"; "מה? אני לא ג'ייק, אני מייקל!"; "אתה רואה את הילד ההוא, שם בצד השני של הרחוב? זה מייקל, ואתה הוזהרת מספיק פעמים בנושא גניבת זהויות ג'ייק, אתה הפעם הולך לכלא. עכשיו, תיכנס לניידת!".

שלום מייקל, אני מניח שזה הפעם האחרונה שאנחנו מדברים, אתה צדקת לחלוטין, באמת אין דבר כזה רוחות רפאים. אבל עכשיו שיש לי את התעודת זהות שלך ואחרי שהחלפתי בין התמונות שלנו בתעודת הזהות, יהיה לי כל מה שהיה לך אי פעם. אתה חושב שבאמת אני גר פה בבית ממול?! אני כל חיי הסתובבתי ברחובות אחרי שמישהו רצח את אימא שלי, ואבא שלי בכלל לא הכיר אותי, הוא לא ראה אותי בחיים! אז עכשיו אתה זה שתהיה בלי אימא, ואתה זה שתהיה בודד כל חיך; "אני אתפוס אותך ג'ייק, ולא משנה מה!"; "תיכנס לניידת, ג'ייק, אתה הולך לכלא להרבה זמן";

"מייקל, מייקל תתעורר"; "אימא?"; "כן, מייקל?"; "את בסדר!"; "כן, אתה כנראה סתם חלמת חלום רע"; "אני כל כך שמח שאת בסדר"; "גם אני חמוד, אבל מה קרה?". "כלום אימא, אני הולך להתארגן לבית הספר".

"תתעורר ג'ייק, זה הזמן למסדר היומי, תפסיק להזות. תיקח כבר את התרופה שלך או שעוד פעם תישלח לבידוד". "איפה אני?"; "איפה אתה? עדיין לא התרגלת?! ברוך הבא לכלא לרוצחים צעירים".